

פרשת אלטלינה

ג בשבט תשי"ט, 12 בינואר 1959

היו"ר ב. אידלסון:

אני מתכבדת לפתוח את הישיבה. כתוספת לסדר היום - הצעת סיעת חירות להביע אי-אמון לממשלה. רשות-הדיבור לחבר-הכנסת בגין.

מנחם בגין (תנועת החירות):

גברתי היושבת-ראש. ראש מפא"י רצה בוויכוח היסטורי, הוא יקבל אותו. השבוע מלאו, בדרך המקריות המפליאה, 15 שנה מאז הארגון הצבאי הלאומי, חדור רוח-האלמוות של מורה הדור זאב ז'בוטינסקי, יצא למלחמת השחרור המכרעת נגד השלטון הנכרי בארצנו.

בימים ההם הייתה לי הזכות, ששום תפקיד, לרבות זה של שר בטחון, שמר בן-גוריון ניבא לי, בנסותי אגב אורחא להפחיד את מפקדי צבאנו בהחלפה, שאיש אינו מעלה אותה על דעתו - הייתה לי הזכות ששום תפקיד בחיים לא ישווה לה עוד, לשרת את עמי, המושמד והמשועבד, במחתרת לוחמת, נרדפת על צוואר, משחררת.

בינואר 1944 הודענו:

"הנוער הלוחם לא יירתע מפני קורבנות וייסורים, דם וסבל. הוא לא ייכנע, לא ינוח, כל עוד לא יחדש את ימינו כקדם, כל עוד לא יבטיח לעמנו מולדת, חירות, כבוד, לחם, צדק ומשפט. ואם עוזר תעזרו לו, הרי תחזינה עיניכם בקרוב בימינו בשיבת ציון ובתקומת ישראל, כה יתן וכה יוסיף לנו האלוהים".

את הנדר הזה קיימנו במשך שנים בלא שיוּר, במגור המחתרת, בשדות הקרב, בבתי-כלא, במחנות ריכוז, במרתפי עינויים, בבתי-דין צבאיים, בתאי המוות, במעלות הגרדום.

בימים, בהם אנחנו השלכנו את נפשנו מנגד, מה עשה ראש מפא"י? לא זו בלבד שלא נלחם, לא סיכן את נפשו, את חירותו ואת עסקנותו אפילו ליום אחד, אלא קרא, אף ניסה, להשמיד בשיתוף-פעולה עם המשטרה הבריטית את הכוח העברי הלוחם.

בנובמבר 1944 קרא ראש מפא"י לישוב העברי לגרש את חיילי האצ"ל מבתי הספר, להוציאם ממקומות העבודה, לא לתת להם מחסה, להסגירם ביד הבולשת הבריטית. וכך אמר: "במידה שהשלטון והמשטרה הבריטיים מעונינים בביעור הטרור, במידה זו אנחנו משתפים אתם פעולה".

והוא שיתף פעולה, את שמותיהם של אלה, אשר בתקופה ההיא בארצות אירופה שיתפו פעולה עם משעבדי עמיהם, לא אזכיר, למען כבוד הכנסת לבל יחולל עוד. אך הם ידועים, ופעולתם המבישה נרשמה לדיראון בתולדות אומותיהם.

וכך, מר בן-גוריון, יירשם שיתוף-הפעולה שלך. איך עמדנו אנחנו במבחן נורא זה שנמשך חדשים תמימים, של חטיפות, עינויים, הסגרות והלשנות.

באותן נובמבר שחור הודענו:

"לא נלך למלחמת אחים בשום תנאים ולמרות כל הפרובוקציות. יהיה מה שיהיה, אך חיילינו לא ירימו את נשקם נגד יהודים יריבים, ראייתם היא עמוקה מזו של יריביהם, ראייתם היא היסטורית, לא כיתתית. ופרספקטיבה היסטורית זו דורשת למנוע בכל מחיר מלחמת יהודים ביהודים בכוח הנשק העברי".
ושוב אמרנו וקיימנו.

עתה יובן משום מה אין בעינינו כל ערך לנאצה המושמעת חדשים לבקרים על-ידי אחד, נושא שררה חולפת, המתקרבת לקצה, כנגד המחתרת הלוחמת. אכן, מר בן-גוריון, רב ועצום היא המרחק בין מי שמתייצב, בשעה גורלית לאומה, לצד משעבדה, משתף עמו פעולה ופותח במלחמה פנימית, לבין מי שקם, מורד, נלחם במשעבד, רק בו, ומונע בכל מחיר מלחמת אחים הדדית, חורבנות.

בסתיו 1945 תמה תקופת החרפה, התקופה בה מתביישים היום, כפי שכתב "הפועל הצעיר", כל אלה שנצטוו לחטוף, להסגיר, להלשין. הסוכנות היהודית, שציפתה לישועה מממשלת הלייבור, התאכזבה מרה ונאלצה להורות לארגון ההגנה, להיכנס למערכה צבאית נגד השלטון הבריטי.

רודפינו מאתמול הציעו לנו להילחם במשותף. מצאנו כוח בנפשנו, למען עמנו וארצנו, להושיט להם יד על אף כל מה שעוללו לנו. הושג הסכם מבצעי בין ההגנה, אצ"ל ולח"י.

נלחמנו יחדיו, קיימנו את ההסכם עד תגו וסייגו האחרון. אולם, כבר בשלהי הקיץ של 1946 החליט ראש מפא"י, שהיה "עצור" אז בפאריס, להוציא את ההגנה ממערכת השחרור.

אנו, כפי שהודענו מלכתחילה, הוספנו להילחם. איך היה מסולק השלטון הנכרי אילו היו גם אצ"ל ולח"י מניחים בשעת המפנה ההיא, את נשקם המשחרר?

המחתרת הגבירה אה מלחמתה, הלוך והגבר. בשורת התקפות-מחץ ב- 1 במארס 1947, שהחלה במועדון הקצינים בירושלים ונמשכה 24 שעות בכל רחבי הארץ - מחקנו את לוח הזמנים של בוויין. הוא הודיע ב- 18 בפברואר 1947 כי עניין ארץ ישראל לא יוכל לבוא לדיון בפני עצרת או"ם אלא במושב הרגיל בספטמבר. אילצונו לשנות את טעמו ולזמן מושב מיוחד, אביבי, של האו"ם, כפי שמוכיחים חילופי הדברים שנמשכו בין וינסטון צ'רצ'יל לבין קריץ' ג'ונס בישיבת הפרלמנט הבריטי מיום 3 במארס 1947. המושב המיוחד של האו"ם, אשר בימיו פרצנו את מבצר עכו ונציג ברית-המוצעות מר אנדריי גרומיקו אמר אז: פשיטת-הרגל של ממשלת המנדאט התאשרה עכשיו על-ידי מאורעות הדמים בארץ ישראל החוזרים ונשנים לעתים תכופות יותר ויותר - בחר בוועדת חקירה, היא "אונסקו"פ", וזו קיימה שתי פגישות חשאיות. האחת עם נציגות ההגנה, שעל פי הפרוטוקול הרשמי אמר דוברת לשפוט סמסטון: הטרור הוא דבר רציני, והממשלה הבריטית אינה יכולה לדכא אותו.

הפגישה השנית הייתה עם נציגות האצ"ל. את הפרוטוקול שלה כתב באופן אישי ד"ר ראלף בניץ. אני מביא ממנו משפט אחד: "נשאלה השאלה אם, במקרה שהבריטים יצאו מהארץ ותוכל להיווצר מדינה יהודית - יתפרק הארגון הצבאי הלאומי? התשובה הייתה: כן". זה נאמר ב- 26 ביוני 1947, באזני זרים, כמעט שנה לפני קום המדינה, בשיחה סודית שתכנה לא נועד לפרסום אלא לאחר זמן.

יום לאחר החלטת האו"ם של כ"ט בנובמבר 1947 הותקפנו על-ידי הערבים. האצ"ל עבר מיד למלחמה בחזית החדשה. הוא ערך ברחבי הארץ את התקפות-הנגד הראשונות, שהוערכו על-ידי עיתון "הארץ" כ"התקפות מפנה", השמיד קני פורעים, הגן, הוסיף לכבוש את נשק ההצלה.

בימים ההם פנו אלינו נציגי הוועד הלאומי. מר פנקס ומר רמז זיכרונם לברכה - ושליחי הסוכנות היהודית: הרב מימון, מר גרינבוים ומר שפירא ייבדלו לחיים ארוכים, בהצעה לבוא במשא-ומתן על הסכם מבצעי בין ההגנה ובין האצ"ל. הסכמו מיד, המשא-ומתן החל.

הכנסת עודנה זוכרת את צעקתו של ראש מפא"י: "איש לא ניהל אתך משא-ומתן". זאת הייתה ה"אמת" שלו, כפי שאמת הייתה הודעתו לפני שבוע: "איש לא הציע לי לתפוש את השלטון".

אך המשא-ומתן התנהל. תוצאתו: הסכם מבצעי מלא שאושר, אך רק באפריל 1948, כתוצאה מהתנגדותו של ראש מפא"י, על-ידי הוועד הפועל הציוני. עיתון "הארץ" כתב כי משנדע על אישור ההסכם הורמו כוסות בעמדות ההגנה והאצ"ל למען האחדות הלוחמת של כל חיילי האומה.

ב- 14 במאי הורד הדגל הבריטי; המרד ניצח. הממשלה הבריטית הודיעה: 80,000 חיילים שלא נהנו משיתוף-פעולה מצד הישוב - העברי, לא הספיקו לתפקיד של קיום הסדר בשעה

שהטרוריסטים פתחו בפעולותיהם באמצעות יחידות יהודיות מצוידות בנשק חדיש.

קמה מדינת ישראל; הוקמה ממשלה זמנית. לא ביקשנו שום חלק בה; הוספנו להילחם למען עמנו. ב-15 במאי שודרו ב"קול ציון הלוחמת" הדברים הבאים:
"הארגון הצבאי הלאומי נוטש את המחותרת בגבולות המדינה העברית העצמאית; במדינת ישראל נהיה חיילים ובונים; לחוקיה נישמע, כי חוקינו הם, ואת ממשלתה נכבד, כי ממשלתנו היא".

בעצם הימים ההם הוצע לנו על-ידי מטה ההגנה, לאחר השלמת הכיבוש בידי חיילי אצ"ל של השטח בגבול המשולש, לשלוח גדודים שלנו לגליל המערבי, בעיקר לכיבוש עכו.

הסכמנו מיד. עכו, שם נתלו קדושינו, שם עלינו על במות אויב. אולם לפתע קיבלנו קריאה אחרת: יגאל ידן, בהיותו קצין המבצעים במטה ההגנה, בא אלינו אחרי ביקור בחזית לטרון בה נערך טבח ממש בלוחמים העבריים, וביקש כי ללא דיחוי נתקיף את רמלה כדי למשוך מחזית לטרון את כוחות הלגיון הערבי. אין להכחיש כי היו לנו היסוסים קשים בעניין זה; הנשק לא הספיק. אולם הקריאה הייתה דחופה, ויחידותינו התקיפו את רמלה, משכו אליהם את הלגיון הערבי ועמדו בחזית זו בגבורה עילאית במשך ימים רבים.

המדינה העברית קמה ב-14 במאי. אולם, במשך ימים רבים לא הוקם הצבא העברי. אנחנו דרשנו את החשת הקמתו, כדי שחיילי האצ"ל יוכלו להצטרף לצבא אחד ואחיד. לארגון ההגנה לא הייתה להם שום חיבה ושום אפשרות להצטרף. וביום ה-18 במאי שודרה באזני העם כולו הודעתנו הבאה: "למה לא קם עדיין הצבא העברי? הממשלה קיבלה בהקפה אמון מכל החוגים. זהו גילוי עליון של אחדות לאומית. אך למה לא הוקם צבאנו? מי מעכב את הקמתו?" רק בסוף מאי פורסם הצו על הקמת הצבא, שלא כלל את הכוחות העבריים בירושלים. ומיד - ב-27 במאי - פרסמנו את ההודעה הבאה: "עם הקמת הצבא יהיו מוכנים גדודי האצ"ל להצטרף לשורותינו."

ומה עשינו עד אז? מתוך תיאום מלא עם מטה ההגנה ניהלנו את מערכות ישראל, פקדנו על אלפי חיילים שנלחמו בכל החזיתות - נלחמו, הגנו, כבשו.

עם הקמת הצבא החל ללא דיחוי משא-ומתן רשמי עם נציגיו של שר הביטחון, לא, על הצטרפות חברי אצ"ל לצבא - זו הייתה מובנת מאליה, מוסכמת מראש, ומרצוננו החופשי, ללא כל לחץ - אלא על צורת התגייסותם. משא-ומתן זה הוליד הסכם רשמי בין האצ"ל לבין שר הביטחון והממשלה הזמנית. ראש מפא"י הטעה את מועצת המדינה לפני למעלה מעשר שנים, והטעה את הכנסת לפני שבוע, בהעלימו כי הוא הסכים:

(א) חיילי האצ"ל יצטרפו לצבא ישראל בגדודים, לכיתותיהם, למחלקותיהם, פלוגותיהם, על מפקדיהם;

ב) לתקופת המעבר יוקם מטה זמני, בראשותי, להשלמת הקמת הגדודים והכנסתם לצבא האחיד, זאת האמת שראש מפא"י ניסה לסתור אותה או להסתירה.

במשך שבועות מספר הקמנו והכנסנו לצבא את ארבעת הגדודים הראשונים. ב-1 ביוני פורסמה מטעם האצ"ל פקודת-יום, לרגל כניסת גדודינו לשורות צבאנו. נאמר בה: "מתוך נאמנות לעם ולמולדת, מתוך נאמנות לדברינו, החלטנו לנטוש את המחותרת בחלק המשוחרר של המולדת; לצבא העברי ולמערכה הצבאית תיכנסו בגדודים, ובמשך השבועות הקרובים יוסיף מטה זמני שלנו לדאוג להשלמה מסודרת של תהליך ההתמזגות בצבא עברי אחיד". מנין נלקחו. דברים אלה ששודרו ופורסמו ברחבי הארץ ובתוך הצבא עצמו? מן האוויר, או מהסכם מפורש.

אחד הסעיפים שהוקרא על-ידי ראש הממשלה מן ההסכם ההדדי, החופשי, אמר: "האצ"ל לא יתקיים כארגון מזוין בתחום ממשלת ישראל" האם הכנסת שמה לב למלים "בתחום ממשלת ישראל"? המקריות הן? ירושלים הייתה עדיין, בהסכמתו של מר בן-גוריון, מחוץ לתחום. משום כך לא הוקם שם הצבא העברי, אלא הוסיפו להתקיים ההגנה, אצ"ל ולח". כולם נלחמו למען הצלת העיר; לכל בנינו כבוד ויקר. אולם, הן הוסכם במפורש עם הממשלה הזמנית כי האצ"ל יוסיף להתקיים בירושלים עד הכללתה במדינת ישראל. ולגדוד המהולל הזה. שבלעדי פעלו ודמו וגבורתו הייתה גם ירושלים החדשה נופלת בידי האויב, כפי שהייתה נופלת בידי בלעדי פעלם, דמם וגבורתם של חברי ההגנה ולח". לגדוד המהולל הזה יעז המשמיץ הרשמי, שלא מצא מלה אחת של הכרה לגבורתו ולהקרבתו, לקרוא בשם "צבא מפלגתי"?

אחר הדברים האלה באה "אלטלינה". איך אמר ראש מפא"י? - הוא רוצה "שהדור הצעיר, אשר לא ידע את יוסף, ילמד מה התרחש בימים ההם". אני מסכים: הדור הצעיר שלא ידע את קין - ילמד מה התרחש בימים ההם. ביחס לאניית הישע והנשק אקבע היום עובדות-יסוד.

אך הצעה לי אליך, מר בן-גוריון: מעל במה זו שבת והאשמת אותי בתכנונה ובארגונה של מרידה מזוינת. זוהי האשמה חמורה מאד. ואילו אני - בהתאם לאמת - מאשים אותך בהעלאת האשמת שווא ועלילת דם. אני מאשים אותך בקשירת קשר וחרישת מזימה-בסתר להרג והשמדה; אני מאשים אותך בהשמדת נשק עברי שאלמלא השמדת אותו היו ניצולים חייהם של מספר לא נודע של חיילים עבריים בחזיתות המלחמה; אני מאשים אותך בסיכון חייהם של אלפי תושבי תל-אביב על-ידי הפגזה והצתה, ליד חופי העיר, של אנייה מלאת תחמושת וחומרי-נפץ; אני מאשים אותך בניסיון שלישי להצית אש מלחמת-אזרחים בישראל בעוד האויב עומד בשער; אני מאשים אותך ברצח של עשרים מתנדבים בעם, טהורים וקדושים ...

היו"ר ב. אידלסון:

חבר-הכנסת בגין. אני מצטערת מאד, אינני יכולה להרשות שתשמיע דברים אלה.

מנחם בגין (תנועת החירות):

אף מלה אחת לא תילקח בחזרה.

היו"ר ב. אידלסון:

אמרת: "משמיץ", "ברצח" ...

מנחם בגין (תנועת החירות):

גברתי היושבת-ראש. זוהי האמת, ואין לוקחים אמת בחזרה.

היו"ר ב. אידלסון:

לא אסכים לזה; אבקש למחוק זאת מהפרוטוקול.

מנחם בגין (תנועת החירות):

לא אסכים לזה. אינני מסכים למחוק אף מלה אחת מהפרוטוקול.

היו"ר ב. אידלסון:

תפנה לוועדת הפירושים.

מנחם בגין (תנועת החירות):

נכון, שנינה נפנה לוועדת הפירושים.

אני מציע לך, מר בן-גוריון, כי אתה עם האשמתך ואני עם האשמותי נתייצב שנינו לפני ועדת חקירה, מורכבת משלושה שופטים שייבחרו על-ידי בית-המשפט העליון. תביא לפניך את הודעותיך, מסמכיך ועדיך; אביא אני את מסמכי ועדי, וישפטו השופטים בינינו, ותיוודע האמת, כל האמת, רק האמת, בפני עם ועדה. עליך להשיב להצעה זו פה, ועכשיו. כל ניסיון של התחמקות יוכיח מי מפחד מפני האמת.

ובינתיים, עובדות-יסוד.

עד קום המדינה ביקשנו נשק בכל רחבי תבל, למען עמנו ולמען ארצנו. קיווינו כי האנייה "אלטלינה", שנרכשה על ידי הוועד לשחרור לאומי באמריקה, תגיע עם נשק רב, לפני יום סילוק השלטון הבריטי. לא נסתייע הדבר.

על הפלגת האנייה לא ידעו יידי ואני במטה האצ"ל דבר. בפעם הראשונה שמעתי על הפלגתה באותו יום שהפסקת - האש נכנסה לתקפה, ברדיו לונדון. תנאי הפסקת-האש אסרו באורח רשמי על הבאת ציוד מלחמתי. משום כך, ומתוך תקווה כי הידיעה ב"בי.בי.סי" אינה מדויקת, שלחתי באותו יום מברק לנציגותנו בפאריס, והוריתי כי "אלטלינה" לא תצא עד להוראות חדשות. רק כעבור שלושה ימים קיבלתי תשובה טלגרפית מידידי שמואל כץ, לפיה מברקי הגיע לאחר הפלגת האנייה הנמצאת כבר בלב ים. הוריתי מיד לתחנת השידור שלנו לשדר, ללא הפסק, לאנייה את המברק הבא: "Keep away; Await instruction". ובאותו לילה ממש הזמנתי למטה האצ"ל, המוכר באורח רשמי על ידי הממשלה הזמנית, את סגן שר הביטחון ואת המנהל הכללי של משרד הביטחון. מסרתי להם על הפלגת האנייה; הראיתי להם את מברק התשובה שהגיעני מפאריס. בעצם הימים ההם...

היו"ר ב. אידלסון:

חבר-הכנסת בגין, כבר עברת על הזמן שברשותך.

מנחם בגין (תנועת החירות):

גברתי, אבל ראש הממשלה דיבר בשבוע שעבר שעה על עניין זה. אני מסיים בעוד דקות מספר.

אליעזר שוסטק (תנועת החירות):

אי אפשר להגביל את ההיסטוריה.

היו"ר ב. אידלסון:

אבל אני פועלת לפי התקנון.

מנחם בגין (תנועת החירות):

בעצם הימים ההם הגיע ארצה יידי אריה בן-אליעזר ובידיו הפרטים, עליהם שמענו בפעם הראשונה, הנוגעים ל"אלטלינה". בישיבת הלילה היא מסר על-פי בקשתי אריה בן-אליעזר באזני נציגיו של שר הביטחון את כל הפרטים הבאים: על סיפונה של "אלטלינה" נמצאים: 900 מתנדבים; יש בה: 5,500 רובים, 300 מקלעי ברן, 50 מקלעי שפנדאו, ארבעה מיליון כדורים 303, 10,000 פצצות לאווירונים, 50 רובים אנטי טנקים, 1,000 פגזי מרגמות, ארבעה זחלים משוריינים. את כל הציוד העצום הזה קיבלנו מידידים של המחתרת העברית הלוחמת, שמאז ועד היום לא פעם אחת בלבד הצילו את עמנו בידידותם ובנזקים מסכנת השמדה.

למחרת היום, בשעה עשר בבוקר, הודיע לי סגן שר הביטחון כי שר הביטחון והממשלה הזמנית החליטו שעל "אלטלינה" לבוא, על מתנדביה ונשקה, למולדת.

ואתה פה סיפרת, מר בן-גוריון כי האצ"ל הביא את "אלטלינה" מתוך הפרת חוקי המדינה. השמצתם אותנו במשך עשר שנים כי הבאנו כדי להפיל בכוח הזרוע את הממשלה. פרסמתם הודעות צבועות לפיהן האצ"ל הוא שהפר את תנאי הפסקת האש, ומשום כך נאלצה הממשלה להשמיד את הנשק הבלתי חוקי. ולא בוסתם לספר את כל אלה ביוזעכם כי אתם החלטתם על הבאת האנייה, ואלמלא כך החלטתם - היא לא הייתה באה בכלל.

כתוצאה מהסכמתו של שר הביטחון החלו המומחים שלו והמומחים שלנו לדון על עגינת האוניה, פריקת הנשק וחלוקתו.

שליחיו של שר הביטחון הציעו למומחים שלנו כי האנייה תבוא לכפר ויתקין. הסכמנו. אשר לחלוקת הנשק, הצענו את ההצעות הבאות, מתוך דיון חפשי שהיה מקובל בינינו כאחים לנשק בימים ההם בכל העניינים: 20% של הנשק לגדוד האצ"ל בירושלים, את השאר יקבלו גדודי האצ"ל בתוך הצבא, על-ידי הצבא, ושאר יחידותיו. שר הביטחון נתן את הסכמתו להצעתנו הראשונה. אך הצעתנו השניה נדחתה. ומשהוספנו לעמוד עליה, כי צודקת ומוצדקת הייתה, הודיע לנו שליחו של שר הביטחון, כהאי לי שנא: אנו מושכים את ידינו מכל עזרה בפריקת הנשק.

זו הייתה ההודעה. לא אחרת. שום התנגדות לבואה של האנייה, או לפריקת נשקה, שום אזהרה. כל מה שקרה לאחר מכן אינו אלא המשך המזימה אשר החילות, מר בן-גוריון, לרקום באותו יום או ימים מספר לפני כן, ביום בו נתת הסכמתך הרשמית המפורשת לבואה של האנייה.

ראש-הממשלה ד. בן-גוריון:

זה שקר וכזב. אתה בודה דברים מלבך. פה יושבים חברי הממשלה ויודעים שאתה מספר שקרים.

מנחם בגין (תנועת החירות):

שב בשקט, אל תפריע. ממך מישהו ילמד אמת?
(קריאות מספסלי מפא"י)

מר בן-גוריון, את יכול לצווח כמה שאתה רוצה ...
(קריאות מספסלי מפא"י: איך אתה מדבר? באיזו מילים אתה משתמש?)

היו"ר ב. אידלסון:

זמנך נסתיים.

מנחם בגין (תנועת החירות):

גברתי, אני מצטער יש לי לומר עוד מלים מספר.

אברהם הרצפלד (מפא"י):

מספיק. מה המלה "לצווח"?

מנחם בגין (תנועת החירות):

ראש הממשלה דיבר כאן שעה שלא לעניין. יש לי הזכות להשיב לו.

אריה בהיר (מפא"י):

יש כאן יושב-ראש.

מנחם בגין (תנועת החירות):

לא תפסיקו אותי.

אני חוזר ואומר: האדם האחרון ממנו אפשר ללמוד אמת - זה האיש..

היו"ר ב. אידלסון:

אני מבקשת ממך לסיים דבריך.

מנחם בגין (תנועת החירות):

אני מסיים.

היו"ר ב. אידלסון:

אני מצטערת מאד ...

מנחם בגין (תנועת החירות):

ללא קשר עם הנושא, עמד פה מר בן-גוריון ונאם שעה שלמה, ולי לא יינתן להשיב לו?

שר-העבודה מ. נמיר:

אינך מיוחס מחברי כנסת אחרים.

מנחם בגין (תנועת החירות):

אני חייב למסור עובדות נוספות, ואני מבקש לתת לי לסיים.

היו"ר ב. אידלסון:

אתה יודע יפה מאד שהגדילו מכסת זמנך. ועדת הכנסת החליטה על כך. אבל אתה מדבר כבר מחצית השעה. אני מבקשת לסיים.

מנחם בגין (תנועת החירות):

אני מסיים בעוד שלוש דקות.

אמרת בכנסת בצניעות שכזו: איך נגמר העניין, אתם יודעים. אך במועצת המדינה לא היית צנוע כל כך. אז התפארת, והתהללת והעללת, בעוד המתים מוטלים לפנינו; ואמרת כי התותח אשר בו ציווית - ללא כל אזהרה מוקדמת - להפגיז אנייה מוקפת מכל עבר, תותח קדוש הוא ומקומו בבית-המקדש שייבנה. ועל חילול שם שכזה, שלא היה כמוהו מיום היות ישראל לעם, השיב לך אדם אשר אתה מכבד אותו מאד וקורא לו ידיד. ב- 28 ביולי 1948 אמר הרב פישמן-מימון באסיפה פומבית: "אפשר היה למנוע את שפך הדמים, אילמלא עקשנותו של בן-גוריון. ידע נא בן-גוריון כי כששופכים דמים, אין בונים בית-מקדש".

הייתי על סיפונה של האנייה הבוערת, הנפגזת שהייתה לקבר-אחים, עד הרגע האחרון, יחד עם ידידי אליהו לנקין, מפקדה של "אלטלינה", ורב-חובלה המופלא מונרו פיין, הורדנו את פצועינו תחת מטר של כדורים ופגזים. בפקודתך ירו בחורים יהודים באנשים פצועים, בהימצאם בים, בנסותם להימלט על נפשם. ההייתה עוד זוועה כזאת בישראל?

איך עמדנו במבחן נורא זה? בלילה ההוא, לאחר רדתנו מן הסיפון שטוף הדמים, קראתי לידידי - עוד מצאתי כוח לקרוא להם: לא תרימו יד על אח. גם היום לא. בשום מקום לא תפתחו באש. ואם יחדש האויב את הסתערותו, נוסיף ללחום בו, ורק בו. אמנם ביום הראשון לאחר התועבה והזוועה היה לנו הרושם כי הלוחמים הנפלאים לא יוכלו להימצא בשורה אחת עם אלה שרצחו באכזריות איומה את חבריהם, את אחיהם, לרגש זה, וכדי למנוע כל סכנה של שפך-דם נוסף, ניתן ביטוי. אני מודיע על כך בכל הכרת אחריותי: הביטוי היה מר ומצער.

אך ההיה עוד צער כצערנו, אבל כאבלנו? אין אדם נתפס על צער השכול, על אבל היתמות. אולם מיד לאחר מכן הלכו כל בחורינו, על-פי קריאתנו, לחזיתות הקרב ובתוכם תשע מאות המתנדבים המופלאים של "אלטלינה", ונלחמו שכם אחר עם כל שאר יחידות הצבא, נגד האויב המשותף. כך

ניצל עם ישראל ממלחמת-אזרחים איומה, אשר אתה מר בן-גוריון, שבת והצת את אשה
הטמאה.

משום כך עצה לי אליך. שנינו נמנים על הדור אשר בקרוב ירד מן הבמה וימסור לבאים אחריו את
אשר השיג ולא השיג. בתור אחד מבני הדור הזה, הריני מייעץ לך כאדם, כיהודי: אל תתייחר עוד
במה שעשית ל"אלטלינה", למתנדביה ולנשקה. את המתים לא נחייה. אך אל תחלל עוד את
שמה. באחד הימים לך אל פרשת הדרכים, התבודד עם עצמך, בקש רחמים על נפשך כי את
הנורא במעשים עשית - דמי נקיים שפכת.